

PRESENTACIÓ DE LA CONFERÈNCIA MEDITERRÀNIA DE NACIONS SENSE ESTAT

Benvolgudes companyes i companys,

En primer lloc donar-vos la benvinguda a aquesta trobada de pobles que suposa la Primera Conferència Mediterrània de Nacions Sense Estat.

El Comitè Català de Solidaritat Internacionalista es congratula del ressò que la seva convocatòria ha tingut en les diverses nacions de la Mediterrània i vol expressar la seva gratitud per la presència a Barcelona de representants de Còrsega, el Kurdistan, la República Sarhauí, Sardenya, la Cabília, Palestina i Sicília, així com als companys i companyes que participaran en representació dels Països Catalans.

És un honor poder comptar amb la vostra presència en aquesta Conferència organitzada en el marc del vintè aniversari de la nostra organització. Per a nosaltres és un esdeveniment molt important per la qual cosa volem expressar en primer lloc el nostre agraïment a tots els delegats i delegades assistents, del conjunt d'àmbits sectorials que es tractaran. Sabem de l'esforç realitzat, donada la llunyania de les seves procedències i les dificultats que travessen alguns dels països aquí representats.

Volem agrair el suport de les entitats i organismes que hi col·laboren i a l'Institut d'Estudis Catalans per acollir els debats.

La primera Conferència Mediterrània de Nacions sense Estat no és una iniciativa aïllada del Comitè Català de Solidaritat Internacionalista, sinó la culminació de vint anys de treball en el camp de la solidaritat política amb els pobles oprimits. Vint anys de solidaritat internacionalista.

I les dates triades tampoc són una casualitat. Com tots vostès sabran diumenge i dilluns vinents se celebra en la nostra capital, aquí a Barcelona, la Conferència interministerial euro-mediterrània. Davant aquells que un cop més voldrien que l'única veu que parlés en nom dels ciutadans i ciutadanes de la Mediterrània fos la dels estats, el Comitè Català de Solidaritat Internacionalista ha volgut que a Barcelona també es pugui sentir la veu dels pobles, veritable ànima d'aquesta Mediterrània que ens uneix.

Front la cimera dels estats nosaltres plantegem un foro de debat crític i alternatiu que analitzi diferents àrees temàtiques d'interès estratègic per les nostres nacions. I del qual puguin sorgir propostes i projectes de col·laboració.

Analitzarem i debatrem com encarar plegats el camí cap a l'autodeterminació. El paper del sindicalisme a les nacions sense estat. Models de vertebració econòmica de la Mediterrània al marge dels estats que aportin major justícia social i equitat econòmica als nostres pobles. O el paper fonamental que representa la lluita del nostre jovent en els processos d'alliberament nacional que desenvolupem cadascun amb identitat pròpia.

En definitiva, voldríem fer d'aquesta Conferència una demostració de la vitalitat de les nacions sense estat, aquí representades per organitzacions polítiques, sindicals i juvenils, en el camí cap a la lliure determinació dels nostres pobles.

Deia al principi que aquesta iniciativa és la culminació de vint anys de treball.

Permeteu-me que, en nom dels companys i companyes del Comitè Català de Solidaritat Internacionalista, expliqui els principis que durant dues dècades ens han guiat.

El nostre comitè va néixer el 1985, impulsat per un grup de persones que pertanyia a diferents àmbits de lluita com ara l'independentisme, l'internacionalisme o la solidaritat amb els presos i les preses polítiques. I va néixer amb un doble compromís: amb la lluita del nostre poble, els Països Catalans, i amb l'internacionalisme antiimperialista. L'objectiu era, i és, fer que la solidaritat internacionalista, la solidaritat entre els pobles tingués la presència que li correspon en un poble com el nostre que lluita també pel seu propi alliberament nacional i social. Denunciar l'opressió de moltíssims pobles del món, informar sobre la seva lluita i a la vegada, en una via de doble direcció, donar a conèixer arreu la realitat dels Països Catalans també com a nació oprimida.

I d'aquesta forma vam encetar un camí, ple de dificultats i de vegades amenaçat per la repressió. Però també farcit de les satisfaccions que comporta la solidaritat. La solidaritat internacionalista. La solidaritat que no entenem únicament com un principi ètic sustentat en el voluntarisme de les persones, sinó en el compromís polític.

Rebutgem la suposada solidaritat benèfica de la majoria de les ONG perquè no aspira a canviar l'estatu quo que provoca el patiment de les víctimes. Caritat no és solidaritat. Nosaltres apostem per una solidaritat amb perspectiva revolucionària. Ho hem fet durant vint anys i creiem en la més absoluta vigència d'aquest principi.

Perquè la solidaritat internacionalista en l'actual context d'agressió imperialista global és un instrument de lluita imprescindible per a la pròpia supervivència dels pobles que reclamen l'exercici de la seva sobirania.

Molts de vosaltres coneixeu la trajectòria del Comitè. Sabeu del nostre compromís amb la lluita dels vostres pobles des de fa molts anys. En el moment en què s'ha obert una via d'esperança per les sobiranes aspiracions de les nostres nacions i en aquells en què la repressió ens ha colpejat brutalment.

Les primeres accions solidàries les vam realitzar just en aquesta Mediterrània que avui ens ocupa. Vam fer-ho amb la Iamajiriya Àrab Popular Líbia denunciant els assassins bombardeigs nord-americans sobre les ciutats de Trípoli i Bengazi. Però també vam mirar de seguida cap a l'Europa en què Euskal Herria o el Nord d'Irlanda han fet camí per l'alliberament nacional. En la lluita dels pobles americans, o la de molts altres que van des de l'Àfrica amb la revolució que a Burkina Faso va liderar Tomàs Sankara fins al Timor Oriental, amb el Fratilin, al costat del qual vam estar en la proclamació de la independència i en la posterior reconstrucció del país devastat que van deixar les tropes indonèsies. I no només hem treballat donant suport a les lluites d'alliberament nacional sinó també en les lluites anticapitalistes i antiimperialistes de tots els països, inclosos els que s'anomenen desenvolupats.

No faré una llista exhaustiva, segur que m'endeixaria. Però avui i aquí, tots els companys i companyes del Comitè Català de Solidaritat Internacionalista volem ratificar aquest compromís solidari amb els pobles que lluiten per l'alliberament nacional i la justícia social. Amb la humilitat de les nostres aportacions. Però des de la defensa dels nostres principis i de la més profunda coherència.

En primer lloc, perquè creiem que la negació de la sobirania dels pobles és la causa de la pobresa i de la pràctica totalitat dels conflictes que avui existeixen en el món. I que la democràcia, la justícia i la igualtat són l'única via de solució.

Apostem per la pau, però sempre rebutjarem la pacificació.

Condemnem les posicions hipòcrites de suposada equidistància que equiparen víctimes i botxins. I fer-ho no ha estat gratuït.

Vull recordar que fa tres anys, una personalitat catalana de la lluita antifranquista, Lluís Maria Xirinacs, va pronunciar un valent discurs en un acte de la Diada Nacional de Catalunya impulsat pel nostre comitè. Xirinacs va proclamar que en el conflicte a Euskal Herria no es pot equiparar els lluitadors i lluitadores basques, que són víctimes que utilitzen l'autodefensa, amb les forces repressores de l'Estat espanyol, que n'és l'agressor. La resposta de l'estat espanyol va ser un judici en aplicació de la llei d'excepció antiterrorista i el seu recent empresonament. Sortosament, les protestes populars i la seva avançada edat han forçat les autoritats espanyoles a deixar-lo en llibertat.

I en segon lloc, mantenim la vigència de la lluita perquè creiem fermament en què cal canviar el model de relació econòmica, política, cultural o militar entre els pobles perquè la sobirania sigui real i perquè aquesta serveixi per crear un nou món basat en la igualtat, el respecte i la solidaritat enfront de l'actual model d'imposició i agressió.

No tenim cap dubte que la globalització neoliberal és la forma que actualment adopta el capitalisme, que aquesta és un instrument per a l'avanç de l'imperialisme i que com a internacionalistes hem de fer una crida a la lluita antiglobalització.

Dos raons, en definitiva, per les quals sempre hem cregut que la lluita d'alliberament nacional i social són les dues cares d'una mateixa moneda.

Som conscients, però, que a les dificultats que tota nació sense estat té per construir la seva sobirania arreu del món, a les que formem part de la Mediterrània se'ns afegeix la de pertànyer a un espai geoestratègic vital per als estats en general i per l'imperialisme impulsat per la superpotència mundial, els Estats Units en particular.

Un imperialisme amb què la Unió Europea hi col·labora. Un imperialisme que prefereix tenir com a aliats a estats gendarmes que controlin els pobles de la Mediterrània encara que sigui a costa de la vulneració dels més elementals drets democràtics col·lectius i en molts casos dels drets humans.

La suposada estabilitat política passa per la nostra eliminació com a poble o si més no per la contenció de les nostres legítimes aspiracions de sobirania. Les eines utilitzades són la negació dels nostres drets. La criminalització de les nostres respectives lluites. I en molts casos la repressió més ferotge, com ara ocupacions militars, detencions massives, assassinats, tortures...

Del que es tracta en definitiva és de controlar els pobles, de controlar les persones, de controlar la dissidència contra el model de la globalització neoliberal que pretén la nostra abdicació respecte al dret a viure en pau, en consonància amb les nostres identitats i fets culturals, i sobiranament.

I evidentment, de controlar els nostres recursos energètics i naturals: els fosfats del Sàhara occidental. El gas i el petroli present a molts dels nostres països com el Kurdistan, la Cabília, Sardenya o Sicília. Els interessos turístics i urbanístics de Còrsega. O el potencial econòmic que suposen els Països Catalans per a un estat espanyol obsessionat amb la seva espoliació fiscal.

Un escenari encara més preocupant si tenim en compte les profundes desigualtats que han generat els estats, amb la concentració del 91% del PNB en els 5 estats mediterranis de la Unió Europea, inclòs Portugal, enfront del 9% atribuïble als 10 estats mediterranis del Magrib i Pròxim Orient. Concentració que puja al 94% si considerem la totalitat d'Estats de la Unió Europea.

Aquesta és la foto fixa d'una Mediterrània que esdevé un marc clau de confrontació entre els interessos imperialistes i de la globalització i els dels diferents pobles de la zona, que tracten de viure dignament.

La falta de solucions democràtiques per al reconeixement dels nostres pobles està en la base dels conflictes, alguns d'ells marcats per la violència política, que existeixen a la Mediterrània. Buscar la solució en la repressió i en la creixent escalada armamentística de la zona és un greu error.

D'altra banda, les desigualtats econòmiques que la globalització neoliberal provoca porta a centenars de milers de persones a abandonar obligadament la seva terra, mentre les classes dirigents i benestants dels estats rics, principals beneficiàries d'aquestes polítiques, aposten per la bunquerització, el rebuig del nouvingut i el tracte indigne de l'immigrant com a mercaderia en forma de recursos humans, de ma d'obra barata. Tot plegat crea un sistema d'explotació contrari al conjunt de les classes populars de les nostres nacions. I en molts casos atia la xenofòbia com a eina de control social mitjançant l'enfrontament del treballador immigrant amb el treballador autòcton.

No voldria estendre'm més en les múltiples justificacions que té aquesta trobada per mirar de paliar, ni que sigui mínimament, la greu problemàtica que pateix la Mediterrània. Creiem que cal recuperar a la regió la capacitat d'iniciativa en defensa de la pau i la convivència entre els pobles, mitjançant l'impuls de processos democràtics basats en el dret d'autodeterminació i el respecte als drets humans.

De ben segur que l'enfortiment quantitatiu i qualitatiu de les relacions solidàries dels nostres pobles suposaran una aportació positiva per l'assoliment d'aquests objectius.

Esperem que aquesta primera Conferència Mediterrània de Nacions Sense Estat hi contribueixi . Moltes gràcies.

I ara, sense més demora, dono pas al primer debat que amb el títol "De l'autonomia a l'autodeterminació" presentarà el sociòleg, professor de la Universitat Autònoma de Barcelona i bon amic Toni Estradé.